

livet, og dette derefter har været hævet i de sidste 2 år.

Ændringen synes derfor i givet fald at burde gennemføres ved, at forslaget §§ 37-39 erstattes af følgende bestemmelser:

„§ 00. Enhver af ægtefællerne har ret til skilsmisse, når deres samliv på grund af uoverensstemmelse har været hævet i de sidste 2 år.

§ 00. En ægtefælle har ret til skilsmisse, når den anden ægtefælle er forsvundet, og der er gået 2 år siden, han sidst vides at have været i live.“

2. Der kan imidlertid være anledning til at fremhæve følgende betragtninger:

Bestemmelsen i lovforslagets § 37 skal erstatte reglerne i § 55 i den gældende ægteskabslov.

Efter disse regler er fristen 4 år, men opløsning af ægteskabet bør i almindelighed ikke ske, såfremt sagsøgeren ved sin egen livsførelse hovedsagelig er skyld i samlivets ophævelse, og den anden ægtefælle modsætter sig opløsningen. I sådanne tilfælde kan skilsmisse efter retspraksis først opnås efter 6-7 års samlivsophævelse.

Ægteskabsudvalget foreslog reglerne ændret således, at enhver af ægtefællerne i alle tilfælde skulle kunne opnå skilsmisse efter 4 års samlivsophævelse på grund af uoverensstemmelse.

I lovforslagets § 37 er fristen nedsat til 3 år bl. a. under hensyn til, at skilsmisse i de tilfælde, der er omfattet af bestemmelsen, i Norge og Sverige som hovedregel vil kunne opnås efter 3 års forløb. Forslaget indebærer således en meget væsentlig lempelse i adgangen til at opnå skilsmisse.

Under hensyn hertil, og til at en yderligere nedsættelse af fristen til 2 år på uheldig måde vil kunne præjudicere drøftelserne i det udvalg, der skal arbejde videre med revisionen af ægteskabslovgivningen, må en nedsættelse af fristen efter justitsministeriets opfattelse give anledning til betænkeligheder.

Opmærksomheden henledes i øvrigt på, at der også i lovforslagets § 45 findes en 3 års regel.

Spørgsmål 23:

Vil ministeren være villig til at stille forslag om en anden formulering af udtrykket „unddraget sig samlivet“ i forslaget § 38

under hensyn til, at dette almindeligt forstås som alene omfattende seksuelt samliv?

Svar:

1. Efter den gældende ægteskabslov § 56 bliver et ægteskab efter påstand at opløse, når den anden ægtefælle i 2 år mod sagsøgerens vilje og uden fyldestgørende grund har *unddraget sig samlivet*, og dette ikke senere er genoptaget.

Bestemmelsen finder anvendelse på det forhold, at samlivet har været ophævet som følge af, at den ene ægtefælle mod den andens vilje og uden fyldestgørende grund har forladt den anden, ved magt har fået den anden ud af hjemmet eller har forhindret den anden i at vende tilbage til hjemmet.

2. I den tilsvarende bestemmelse i den norske lov § 45 bruges formuleringen: „unddraget sig samlivet mod sagsøgerens vilje og uden fyldestgørende grund“ og i den svenske lovs kapitel 11 § 5 følgende vending: „Har den ene ægtefælle „egenvilligt“ og uden gyldig årsag unddraget sig samlivet to år“.

3. På denne baggrund har justitsministeriet ved udarbejdelsen af lovforslagets § 38 bevaret den gældende formulering; der kan også henvises til, at ordet „samlivet“ i ægteskabslovgivningen i almindelighed ikke forstås som sigtende alene til det seksuelle samliv.

Det er imidlertid rigtigt, at ordet netop i sammenstillingen „unddraget sig samlivet“ vil kunne forstås på den angivne måde. Justitsministeriet vil derfor ikke have noget imod at foreslå bestemmelsen formuleret således, at en ægtefælle har ret til skilsmisse, når den anden ægtefælle mod hans vilje og uden fyldestgørende grund har ophævet samlivet, og dette derefter har været hævet i de sidste 2 år.

Spørgsmål 24:

Ministerens kommentarer til de af højesteretsdommer Trolle og amtsfuldmægtig Andrup fremsatte tanker om behandlingen af ægteskabsager.

Svar:

Iv. Som bilag 7 til ægteskabsudvalgets betænkning II (s. 194-95) er optaget en af højesteretsdommer Trolle udarbejdet skitse til lov om ægteskabsretter og deres funktion. Efter skitsen skal der i hvert amt oprettes